

[Kristen Amby.]

og Ministeren siger nu, den er omkring 4 Kr. Det er altsaa klart nok i hvert Fald, at det Tal, jeg har nævnt, ikke passer. Men det rokker ikke ved det, som er Kærnen i min Kritik af Ministerens Forslag, at Kommuner, der ikke har Udgifter op mod de 3 Kr., endogsaa Kommuner, der har lidt over de 3 Kr., ikke faar samme forholdsmæssige Andel som Kommuner, der har højere Udgifter.

Ministeren sagde over for vort Ændringsforslag, at det var helt urimeligt, netop ud fra den Grundbetragtning, som vel maatte være vor, at man ikke skulde straffe de sparsommelige Kommuner og belønne de ødsle, og det laa i hans Bemærkning, at naar man uden videre vilde hjælpe Kommuner nede paa samme Skattniveau, hvordan de saa har stillet med deres Ting, saa var det i og for sig netop at belønne de ødsle og straffe de sparsommelige.

Nu gaar vort Ændringsforslag ikke principielt ud paa dette, og i Betænkningen siges det udtrykkeligt, at man maa nære Betænknelighed ved som vedvarende Princip at støtte netop de Kommuner, der er særlig haardt stillede, uden i hvert Fald at undersøge Grunden til det. Men vi har sagt, at i en Overgangstid, indtil en Kommission har undersøgt hele Forholdet rationelt og sagligt, er det eneste Kriterium for at hjælpe Kommunerne, om de trænger til Hjælp; det er et Kriterium, som man bruger i mange af Livets Forhold.

Det er heller ikke rigtigt, at vort Forslag gaar ud paa, at alle Kommuner skal ned eller op, om man vil, paa samme Niveau, men det gaar ud paa efter de Regler, som man hidtil har benyttet, som Indenrigsministeren selv har benyttet, blot med et større Beløb at komme de Kommuner til Hjælp, der er daarligt stillede; de Regler anerkender jeg, naar det er et Ambulanceforslag, det drejer sig om, i det hele og store som værende dem, man kan hjælpe efter. Man hjælper nemlig Kommuner, hvis Skattebrøk er særlig høj. Og saa tilføjede jeg den Bemærkning, at hvis man var gaaet noget højere end til 12 Kr., f. Eks. op til 17 Kr., det vil sige Halvdelen af den Indkomstskat, som Indenrigsministerens Forslag vil indbringe, saa vilde man have kunnet give saadanne Tilskud til alle de Kommuner, hvis Skattebrøk laa over Gennemsnittet, altsaa laa over 100, at deres Skattebrøk kunde bringes ned paa Gennemsnittet, ned paa de 100. Det er ikke Udtryk for vort principielle Syn, naturligvis.

Ministeren var saa ivrig for at forsvare

-- det var særlig vendt mod Venstre -- det kommunale Selvstyre. Nu mener jeg i høj Grad, man maa kunne sige -- det vil Ministeren heller ikke bestride --, at selve hans Lovforslag i en vis Forstand modvirker det kommunale Selvstyre. Det er muligt, at det er rigtigt at tage en Del Opgaver og i hvert Fald en Del Udgifter fra Kommunernes Styre -- det er alt dette, der burde undersøges nærmere i den Kommission, der skulde nedsættes. Men det mærkværdige er, at det er kun eet Sted, hvor Ministeren var saa nidkær for det kommunale Selvstyre, nemlig paa det Punkt, hvor det falder sammen med hans egne politiske Doktriner, som stort set gaar ud paa dette: jo højere Skat paa Jord, desto bedre; der er et Sted, hvor det kommunale Selvstyre absolut skal bibeholdes, det er dér, hvor Kommunens eget Styre skal skønne over, hvordan Forholdet skal være mellem personlig Skat og Skat paa fast Ejendom. Hvis man virkelig trænger til Bunds i den Argumentation og sammenholder det med Det radikale Venstres Tale om Grundskyld og Tale i øvrigt om fast Skat som Samfundets Prioritet i Jorden, saa holder Argumentationen jo overhovedet ikke. Der kan kun være Tale om Samfundets Prioritet i Jorden i Forbindelse med fast Skat, hvis det er en virkelig fast Skat, men naar det er en Skat, der er afhængig af, hvordan den ene eller den anden Kommunalbestyrelse skønner, Fordelingen skal være, saa er det ikke nogen fast Skat. Jeg synes, den højtærende Indenrigsminister ud fra hans egen Grundbetragtning angaaende hele dette Forhold skulde være den første til at sige, at skal det kommunale Selvstyre begrænses et Sted, saa skal det i hvert Fald være her, man skal begynde, for her begaas der oplagt Uretfærdighed over for de enkelte Ejendomsbesiddere. Vedkommende kan vide, naar han køber en Gaard, hvordan Grundskyldspromillen er, naturligvis, og det tager man ogsaa Hensyn til, men han kan ikke vide noget om, hvordan Kommunen er stillet 3—4 Aar efter, naar den næste Periode kommer og Omvurdering skal ske.

Jeg er glad ved, at Ministeren underbyggede Virkningen af de Eksempler, som jeg har nævnt i Betænkningen og ogsaa heroppefra. Ministeren siger, at naar det virker saaledes i disse specielle Tilfælde, saa skyldes det ganske særlige Forhold, og det skal jeg ikke bestride; det finder jeg ikke Anledning til at bestride, og det har jeg i øvrigt heller ikke Materiale til at bestride. Men jeg kan dog sige Ministeren, at det er ganske tilfældigt valgte Kommuner; jeg